

Nr 451.

Av herr **Selberg**, om ändringar i kap. 3 § 10 och kap. 4 § 11 i Kungl. Maj:ts förslag till lag om kommunalstyrelse på landet.

Uti det i proposition nr 99 föreliggande förslaget till kommunallag har i F. L. kap. 3: 10 och F. L. 4: 11 bötesbeloppen för utan anmält, av kommunalfullmäktige resp. kommunalnämnd godkänt hinder för utevaror från sammanträde höjts från 2 riksdaler till 5 kronor och dubbelt så mycket, om sammanträdet måste inställas.

Några sakskalet för denna höjning av bötesbeloppen hava icke anförts. Kommunalfullmäktiges eller kommunalnämnds sammanträden torde icke kunna jämställas med landstingens härutinnan.

I vad det gäller landsbygden synas skäl tala för att icke höja bötesbeloppen. För personer, som äro bosatta miltals från sammanträdesstället, kunna då och då inträffa förhållanden av olika slag, vilka försvåra en inställelse till sammanträde vid viss tid. Ett häftigt oväder t. ex. kan ju ibland göra det synnerligen svårt, ibland t. o. m. omöjligt, att, per cykel eller häst eller annat tillgängligt fortskaffningsmedel, taga sig fram en eller flera mil till ett sammanträde, men det är icke säkert, att de ledamöter av fullmäktige eller nämnd, som tagit sig fram till sammanträdesstället, äro villiga att godkänna ovädet såsom laga hinder. En eller annan, möjligen med lika lång väg, som den, som stannade hemma, har kanske tagit sig fram till sammanträdesorten, mest kanske av fruktan för de höga böterna, och denne är givetvis icke gärna med om att den ledamot, som stannade hemma, hade laga hinder för utevaror.

Det är också troligt, att därest bötesbeloppen för utevaror höjas komma de ledamöter, som av ena eller andra anledningen utevarit från sammanträde, att vara mer angelägna att komma ifrån böterna, och besluten om huruvida de för utevaran anförda hindren skola anses giltiga eller icke komma säkerligen ofta att föregås av långa och obehagliga diskussioner.

Med orden "utan anmält" torde avses att vederbörande skall före sammanträdet början hava anmält förhinder. Det torde icke vara obekant, att på många orter i landet är postgången ganska otillfredsställande, och telefon finnes ej överallt. Därför kan det ofta vara svårt för sådana, som bo i obygden, att kunna i tid anmäla hinder för inställelse till sammanträde.

På grund härav torde det oftast bliva de personer, som hava det besvärligast vid fullgörande av sina medborgerliga skyldigheter, vilka hava de största förutsättningarna att drabbas av de höjda bötesbestämmelserna.

Avlägset boende personer hava givetvis haft liknande svårigheter även tidigare, när böterna varit lägre, men det torde icke kunna anses vara förenligt med billighet och rättvisa, att genom höjda bötesbestämmelser göra det än svårare för dem.

Svenska landskommunernas förbund och 16 kommuner hava också motsatt sig höjande av ifrågavarande böter.

På grund av det anförda får jag vördsamt hemställa,

att riksdagen med avslag å Kungl. Maj:ts förslag rörande höjande av bötesbelopp för utevaro från kommunalfullmäktige och kommunalnämndssammanträde måtte i F. L. 3:10 och F. L. 4:11 fastställa ifrågavarande böter till resp. 2 och 4 kronor.

Stockholm den 12 mars 1930.

Reinhold Selberg.
